

EŞİT KÖŞE

Ersin Varlık Aşlamacı

MAVİ TAŞLI KÜPELER

- Babaa... be babaaa... seni ararlar... hade çıksana babaaaa... askerler sorar seni...!

Küçük kız avazı çıktığı kadar bağıyordu. Bu sırada iki gavur askeri ellerinde tüfek, yanında bekliyordu. Cevriye henüz yedi yaşındaydı, nereden bilebilirdi ki babasını kendi elleriyle gavurlara teslim ettiğini? Annesi kocaman açılmış gözleriyle korku içinde bunun bir rüya olması için dua ediyordu. Kızını zapt edememiş, helaya doğru bağırarak koşmasına mani olamamıştı. Üstelik karnının şişkinliğini fark ederlerse gavur askerleri bebeğe zarar verebilirlerdi.

Hüseyin Efendi çaresiz, uçurları elinde çıktı heladan. Sessizce, başı önünde, birkaç adım attı. Ardından son bir kez baktı karnı burnundaki karısına. Şimdi gözleriyle vedalaşıyorlardı, ikisi de bunun son bakışmaları olduğunu biliyordu.

Cevriye, o zaman anladı bir şeyler olduğunu. Kırmızı saçlarının çevrelediği, sevimli çilli yüzünü bir hüzün bulutu kapladı. Eyvah.. ne yapacaklardı şimdi?

Yunan askerleri köylerinde ne kadar erkek varsa bir bir toplamıştı. Her evi didik didik arıyorlar, genç kız ve kadınları soruyorlardı. Zorla götürüp tecavüz ettikleri kızların çoğu daha sonra canlarına kıyıyorlardı. Cevriye amcasının gelinlik kızlarının da başına bu kötü olayın gelmemesi için kucaklarına bebek verilip emzirir gibi yapmalarına tanık olmuştu.

Kıpır kıpır, yerinde duramayan, gözü açık acar bir çocuktu. Kardeşlerinin en büyüğü oydu, bir küçüğü Rızvan beş yaşında, ondan sonra gelen Hasan dört yaşında, en küçükleri Fikriye iki yaşındaydı. Anası akşama sabaha doğuracaktı ve babasından da o günden beri hala bir haber alamamışlardı. Onlar için zor günler başlamıştı artık...

Daha önceleri kendi değirmenlerinde işçi olarak çalışan Yorgo artık oranın sahibiymiş gibi davranıyordu. Rızvan'la birlikte un öğütmek için değirmene gittiklerinde, suratla onları saatlerce bekletip birkaç kırarak, buğdayı yarı öğütüp veriyordu onlara...

Bir gece anası sancılandı. Zavallı kadın hemen hemen hiç bağırmadan bir kız çocuk dünyaya getirdi. Koca yengenin yardımıyla doğurduğu bebeğin adını Hüsnüye verdi. Yalnızdı, yıldı, gözlerindeki fer gitmişti, beş çocuk anası ve erkeksiz bir kadındı artık o...

Diğer kadınların ve çocukların durumları da kendilerinden farklı değildi. Erkekleri başlarında olmayınca hiçbir şey yapamaz olmuşlardı. Koyun kuzuları, sürüleri bir bir ellerinden alındı.

Kalan üzüm bağları, meyve bahçeleri, arı kovanları hep sahip çıkılmak istiyordu. Bütün olan biteni sadece sessizce izlemekten başka bir şey gelmiyordu ellerinden...

Cevriye'nin doğduğu yıllarda başlayan Balkan Harbi tüm

ateşiyle devam ediyordu. Hüsnüye kırk günlük olmuştu ama, anasının durumu gerçekten çok kötüydü. Memelerinde süt yoktu, bu yüzden bebek sürekli ağlıyordu.

Bütün kadınlar birbirleriyle dayanışma içindeydiler ama sonuçta herkes kendi kursağının derdine düşmüştü.

-Ana...Anaaa!...Yunan gavuru gelmiş!.. Koca yengemler süledi, hepimiz kaçıcakmışız...

Cevriye, telaşla avludan içeri dalmış, bir taraftan bağıyor, bir taraftan da kardeşlerini toparlamaya çalışıyordu. Anası yataktaydı. Her nedense bacakları birer davul gibi şişmiş, sıksa bedenine bakılınca tezat bir görüntü oluşturmuştu.

Şafakta çoluk çocuk, yaşlı, kadın yollara koyuldular. her şeylerini geride bırakmışlardı. Cevriye'nin küçük kafasının içindekiler o'na oyunlar oynuyor, nereye gittiklerini, neler olacağını bilemiyordu. Ama çocuksu bir coşku içinde sağa sola koşturuyor, etrafındaki insanlara sürekli laf yetiştiriyordu. Anasını ellerinde kalan birkaç eşekten birine bindirmişlerdi. Bebeği kucağında, iki yanında iki davul bacak, öylece gidiyorlardı. Hasan ve Rızvan'a gözkulak olmak Cevriye'nin işiydi, Fikriye'yi koca yengesi yanına almıştı.

Yola çıktıklarından beri bebek hiç susmamıştı, ciyak ciyak ağlıyordu. Hasta anası daha fazla dayanamadı;

-Te be yeter artık...Bıktım canımdan!

diye bağırarak, kucağındaki kundağı kaldırıp çamurların içine fırlattı. Nasılsa gözyaşları yağmurun altında belli olmuyordu...

Herkes bir anda taş kesilmişti, yalnızca anasını taşıyan eşek yoluna devam ediyordu. Bir süre sonra onlar da yürümeye başladılar. Bebeğin sesi arkalarından tüm ciyaklamasıyla geliyordu. Sanki, "Ben buradayım, beni bırakmayın!" der gibi ağlıyordu. Cevriye arkasına dönüp bakamadı ama biraz daha yürüdükten sonra kimseye bir şey söylemeden hızla geri döndü. Rüzgar gibi koşarak kundağı çamurların içinden kapıp yine aynı hızla nefes nefese kafiyele yetiştirdi. Kardeşini anasının kucağına bıraktı. Kadıncağız hiç sesini çıkarmadan yavrusunu alıp göğsüne bastırdı.

Cevriye'nin o gün hayatını kurtardığı kardeşi Hüsnüye, onbeş yıl daha misafir kaldı bu dünyada. Onbeş yaşında genç bir kızken verem olduğu için askerler tarafından alınıp bilinmeyene götürülüşü, anasına çaresizce yalvarışları, "N'olur beni gavurlara verme anacığım!!" feryatları hala kulaklarında çınlıyordu. Cevriye ömrü boyunca o'nun aralarından erkenden ayrılışını bir türlü içine sindiremedi.

Kardeşini kurtardıktan sonra mola verilmiş, gece boyunca annesinin de bebeğin de pek sesi çıkmamıştı. Belki de birbirlerine kavuşmanın derin hazzını yaşıyorlardı. Ertesi sabah erkenden yine yollara düştüler. Birden Cevriye'nin dikkatini derenin kenarında duran bir cisim çekti. Yanındakilere

gösterdiği yere yaklaştıklarında çiçekli entarili küçük kız çocuğunu gördüler. Kendi yaşlarındaki kızın cansız bedeni yerde upuzun yatıyordu. Tecavüzün ne olduğunu bilmiyordu ama kötüydü. Amca kızlarını gavurdan kurtarmak için nasıl kucaklarına başkalarının bebeklerinin verildiğini anımsadı...

İnsanlar boğazlarına düğümlenen hıçkırıklara daha fazla mani olamamışlardı artık, zavallı küçük kız için ağlayıp dövünüyordular. Cevriye'nin ise bütün ilgisi kızın kulağındaki mavi taşlı küpelerdeydi. Tecavüz gibi ölümü de pek bilmiyordu, O sadece kendisinin de mavi taşlı küpeleri olsun istiyordu.

Dört beş ay göçebe hayatı yaşadıkdan sonra, "gavurun geri çekilmeye başladığının, artık köylerine geri dönebileceklerinin" haberini aldılar ve yeniden yollara koyuldular. Zahmetli bir yolculuktan sonra nihayet köylerine, evlerine ulaştılar...

Avludan içeri girer girmez anasının kahır dolu sesiyle irkildiler. Hasan'la Fikriye bu bağış çağış karşısında ağlamaya başlamışlardı. Evleri, bahçeleri tam manasıyla talan edilmiş, yakılıp yıkılmıştı. Aç ve perişan durumdaki çocuklar etrafa korku dolu gözlerle bakıyorlar, olan biteni anlamaya çalışıyorlardı. Sadece bebek hiç durmadan ağlıyordu. Çünkü karnı doymak istiyordu ve O, olanları anlayamayacak kadar minikti. İlk şaşkınlığını üzerinden atan anası;

-Cevriye! kız...Rızvan'la birlikte gidip birşeyler arayın. Bakın bakalım kuanlarda bal var mı? Ambara da bakın, bi şey bulabilecek misiniz?...

dedi. Bir taraftan da üstüste dizilmiş yün yatakları indirmeye çalışıyordu. Gavur yattığı yeri pislemiş, sonra üzerine temiz yatağı koymuş, o nu da pislemiş, böyle böyle belki yedi-sekiz yatağı üst üste dizmişti.

Cevriye dışarıya çıktı, Rızvan'da peşinden fırladı. Küçük gölette yan yatmış bir arı kovanı duruyordu. Eline geçirdiği bir dal parçasıyla kovanı sağdan soldan dürterek çekmeyi başardı. İçinde gerçekten de bal vardı. Sevinçle ambara koştular, ambar bomboştur ama kenar köşeden kazıyarak birkaç avuç kılçıklı kırma buğday çıkarmayı başardılar. Anası bunu balla karıştırıp koca bir topak yaptı ve ciyaklamakta olan bebeğin ağzına dayadı.

Ersin Varlık Aşlamacı

1955 yılında İstanbul'da doğdu. İlk, Orta ve Lise öğrenimini tamamladıktan sonra 1974 yılında özel bir bankada çalışma hayatına başladı. Bu yıllarda Yüksek Bankacılık Enstitüsü' nü bitirdi.

1994 yılında çalıştığı bankadan emekli olduktan sonra, Eyüp Lisesi'nden Yetişenler Derneği'nde 4 yıl Dernek Başkanlığı,

Eyüp Lisesi Eğitim Vakfı'nda ise 3 yıl Yönetim Kurulu üyeliği görevlerini sürdürdü. 2012 yılında Anadolu Üniversitesi AÖF Medya ve İletişim Fakültesi'nden, 2016 yılında da AÖF Felsefe Lisans B ö l ü m ü ' n d e n mezun oldu. Aynı yıl Anadolu

Daha sonraki günlerde karınlarını doyurabilmek için başka çareleri kalmadığından, anaları Rızvan'la ikisini dilenmeleri için sokaklara gönderdi. Cevriye evlerin kapılarını çalıp arkaya saklanıyor, öne kardeşini itiyordu. Onlara acıyan Rum kadınları ekmek, salatalık, domates gibi yiyecekler veriyorlardı.

Böyle bir günün akşamında evlerine döndüklerinde kardeşleri Hasan'ın çok hasta olduğunu gördüler. Küçük çocuk alev alev yanıyordu. Gözleri dalgın bir halde, yataktaydı. Anası okunması gerektiğini söyleyerek Cevriye' yi hemen koca yengeyi çağırılmaya gönderdi. Kanatlanmış gibi gidip, haber ulaştırdığı yengeyle birlikte telaş içinde avluya girdiklerinde ise anasının çılgınlıkları kulaklarında patladı. Bu kadar çabuk mu öldürdü çocuklar? Kardeşi uyuyordu işte; Yanakları al al, dudakları kiraz kırmızısı...

-Evladım gittiii... diye dövünüyordu anası.

-Evladım bugün güreşmiş başka kızanlarla, nazar oldu yavruma, körpe kuzum nazardan gittiii..!

Aradan geçen yıllar içinde, önce babasının zindanda öldüğünün haberini aldılar. Esir düştükten sonra O'nunla ilgili aldıkları tek duyuları bu oldu. Nerede nasıl öldüğünü, mezarının yerini hiçbir zaman öğrenemediler. Daha sonraları da, Balkan Harbi'nin sona erişini ve Birinci Dünya Savaşı'nı yaşadılar. Kurtuluş Mücadelesi'nde onlar Yunanistan'da hep baskı gören, horlanan, öldürülen, zulmedilen halktılar...

Türkiye'de 1923 yılında Cumhuriyet ilan edildiğinde Cevriye ilk çocuğunu kucacağına almıştı. Bir yıl sonra da daima hayranlık duydukları Mustafa Kemal Paşa'nın daveti ile muhacir olarak anayurtlarına geldiler. Oralarda babasını, Hasan'ı ve bebekken hayatını kurtardığı Hüsniye'yi bırakmışlardı...

Cevriye nine 78 yaşında Hak'kın rahmetine kavuştuğunda kulaklarında mavi taşlı çocuk küpeleri vardı. Gelin olduğunda kaynanasının hediye ettiği, ağır altın lira küpeleri hiç takmamıştı. O hep yedi yaşında bir çocukken, öldürülmüş bir kızın kulağında görüp kendisinin de olmasını istediği mavi taşlı küpeleri takmıştı kulaklarına ölünceye kadar...

-Anneanneciğim seni çok seviyorum.-

Kasım-2001

Üniversitesi Eğitim Fakültesi Pedagojik Formasyon Programı'na devam etti. 2017 yılında tamamladığı eğitim sonucunda "Yaşam Boyu Öğretmenlik" Sertifikası'na sahip oldu. 2014 yılında yaşanan Soma faciası sonrasında ÇYDD gönüllüleriyle birlikte 15 gün boyunca çocuklara ve ailelerine yönelik iyileştirme çalışmalarına katılarak, atölyeler yoluyla psikolojik destek verdi.

2018-2019 yıllarında Sestanbul Sanat Akademisi Stüdyoları'nda Radyo Tiyatrosu ve Dublaj konularında eğitim almış olup, bu konudaki çalışmalarını sürdürmektedir. Uzun zamandır Türk Sanat Müziği koro çalışmalarına katılmış ve halen TMMOB Jeoloji Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Türk Müziği Korosu'na devam etmektedir.

2020 yılında Başkent Üniversitesi Çocuk Resimleri Analizi ve Psikolojik Resim Testleri Eğitimi, aynı yıl Başkent Üniversitesi Profesyonel Masal Anlatıcılığı Eğitimi'ne katılarak, her iki konuda da sertifika sahibi oldu. Halen Anadolu Üniv. AÖF'nde Kültürel Miras ve Turizm Bölümü'nde okumaktadır. 2005-2021 yılları arasında 6 dönem ÇYDD Şişli Şube Başkanlığı görevinde bulunmuş olup, halen Onur Kurulu üyesidir.

Ersin Aşlamacı evli ve 3 kız annesidir.